

Arrest

nr. 314 465 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. ZHVANIA
Rue du Parc 23
7100 LA LOUVIÈRE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DECLERCQ *loco* advocaat K. ZHVANIA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 27 januari 2009 en verzoekt de volgende dag een eerste keer om internationale bescherming. Op 26 mei 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In zijn arrest nr. 68 740 van 19 oktober 2011 verwerpt de Raad dit beroep. Het door verzoeker tegen dit arrest ingestelde beroep bij de Raad van State wordt niet-toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 7.893 van 27 december 2011. Verzoeker keert in 2014 terug naar Georgië.

1.2. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen België een tweede keer binnen op 13 december 2022 en dient op 6 januari 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 13 november 2023 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine, afkomstig uit Rustavi, Georgië.

Sinds 2001 tot 6 februari 2003 werkte u als onderzoeker van zware misdaden voor het Ministerie van Justitie. Nadien werd u verantwoordelijke voor het gevangenisregime in de gevangenis nummer 5 in Tbilisi. In deze functie zag u de slechte leefomstandigheden van de gevangenen en ook foltering. U ontving klachten van het personeel en van familieleden van de gevangenen. U stelde samen met het personeel een protestbrief op waarin de vraag werd gesteld of de fondsen die voorzien waren voor renovatiewerken wel juist gebruikt waren. Hierdoor werd u door verschillende hooggeplaatsten bedreigd: als u niet zou stoppen met uw onderzoek naar de fondsen dan zou u ernstige problemen kunnen krijgen. Op 23 mei 2003 ontsnapten vier gevangenen uit de gevangenis. U was die dag niet aanwezig, maar, desondanks werd u verantwoordelijk gesteld voor het voorval. U werd op 30 mei ontslagen en op 24 september 2003 werd een strafzaak tegen u en 10 ondergeschikten geopend. Er werd u een uitreisverbod opgelegd. Op 10 juli 2007 werd u veroordeeld tot één jaar voorwaardelijk. In november 2007 vonden er grote protestacties plaats. U was hierbij eveneens aanwezig en organiseerde in deze periode de deelname van personen uit Rustavi. U gaf toen ook enkele tv-interviews waarbij u kritiek uitte op de machthebbers. Op 29 januari 2008 werd u door onbekenden geslagen opdat u zou stoppen met het leveren van kritiek. Ook in januari 2008 kreeg u het voorstel van de partij Christian Democratic Alliance (CDA) om op te komen bij de parlementsverkiezingen van 21 mei; u stemde hiermee in, maar u kreeg te maken met intimidatie, pestgedrag, poging tot omkoping, fysieke agressie en beledigingen. Nadat u grootschalige fraude publiekelijk aanklaagde werd u weer bedreigd en ernstig geslagen. Hierna werd u dichtbij uw huis gedumpt. U ging niet naar het ziekenhuis maar werd wel tien dagen thuis verzorgd. In deze periode werd u bezocht door enkele vrienden (van de partij), aan wie u alles vertelde. Op 1 juni 2008 werd u verteld dat u onmiddellijk moest vertrekken omdat u gearresteerd zou worden. Met hulp van uw vrienden dook u onder in Adjaria, waar u ondergedoken leefde tot aan uw vertrek naar België. In deze periode doorzochten de speciale diensten en de politie uw huis en namen al uw documenten in beslag. Uiteindelijk verliet u Georgië in januari 2009. U reisde clandestien naar België, waar u aankwam op 27 januari 2009 en de volgende dag asiel aanvraag. Na uw asielaanvraag werd in februari 2009 nog een huiszoeking uitgevoerd bij u thuis.

Op 27 mei 2011 ging het CGVS over tot het nemen van een weigeringsbeslissing; zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden u geweigerd. U ging op 27 juni 2011 in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar de Raad bevestigde de beslissing van het CGVS op 19 oktober 2011. Vervolgens ging u ook tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State, maar dit beroep werd verworpen op 27 december 2011.

U keerde pas in april 2014 terug naar Georgië nadat u in Brussel een interessante ontmoeting had met een prominent Georgisch figuur – M. S. - die u niet alleen bescherming aanbood, waardoor uw eerdergenoemde problemen plots van de baan waren, maar ook een nieuwe job (in Georgië).

U ging terug in Rustavi wonen en kon aan de slag bij de generale inspectie die instond voor de controle van het penitentiair systeem. Deze dienst viel onder de federale recherche binnen het ministerie van Justitie. U klom op de ladder en maakte als voorzitter van de onderzoekscommissie verschillende inventarissen op van het gevangeniswezen, die nagingen in hoeverre bepaalde materialen, medicijnen en wapens aan- en/of afwezig waren. Het was door deze bevindingen dat u in de problemen kwam, met uw rapporten legde u omgerekend miljoenen lari's aan tekorten in de balans bloot. Geld dat was verdwenen en niet aan het voorziene doel besteed. De documentatie hierover weigerde u te vernietigen of overhandigen. Hierdoor werd u begin mei 2021 aangesproken door uw baas, D. N. op de parking van het werk. Hij vroeg u om te blijven en niet naar huis te gaan. Kort daarna kwam ook zijn vervanger, Z. C., toe. N. wilde graag iets bespreken dus volgde u hem naar binnen in het gebouw. Niet veel later voelde u een voorwerp de linkerkant van uw gezicht raken. U begon te bloeden en het voelde alsof u een hersenschudding had. U werd nog langs de andere kant geslagen en kreeg zelfs drie schoten in het been van harde rubberen kogels. Ze lieten u voor dood achter, maar u wist thuis te geraken. Daar kwam u echter voor nog een onprettige verrassing te staan. Uw vrouw belde na uw thuiskomst haar broer op en binnen enkele minuten stonden zijn kameraden voor de deur, zij brachten u telefonisch in contact met uw schoonbroer: hij vond wat u net aangedaan was niet alleen uw verdiende loon, maar dreigde ook dat er nog meer te wachten stond als u de documenten in kwestie niet zou overhandigen aan de mensen die erom vroegen. Uw schoonbroer is procureur voor Georgië bij de internationale 'rechtbank' in Den Haag. U vluchtte naar Dusheti en bleef vier maanden in ziekteverlof. Daarna hervatte u het werk, maar kort hierna werd u ontslagen. Zonder enige reden of uitleg, uw dossier werd vervalst om dit te kunnen doen. Onderweg naar een controle in het ziekenhuis, 7 maanden na het incident zelf, kwam u N. opnieuw tegen. Hij wees wederom op het belang van het overhandigen van de documenten

en begreep niet waarom u zich hier zo tegen verzette. Ook uw schoonbroer bedreigde u nogmaals telefonisch, als u niet wegging zou u gedood worden. Dit was het laatste incident voor uw vertrek.

In november 2022 werd de scheiding voltrokken tussen u en uw vrouw van wie u al feitelijk gescheiden leefde sinds de fysieke aanval. Zij is een actief lid van GD in de gemeenteraad van Rustavi (en directrice van school nummer 5), jullie politieke verschillen maakten het huwelijk onhoudbaar.

Op 12 november 2022 keerde u terug naar België waar u op 6 januari 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van deze aanvraag diende u een veelvoud aan documenten in. Hoofdzakelijk stukken waarin uw identiteit en professionele activiteiten bevestigd worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep ingediend bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name de verklaringen in verband met uw terugkeer naar Georgië vanuit België in 2014, waarin u stelde dat al uw eerdere problemen verdwenen als sneeuw voor de zon na uw ontmoeting met ene M. S. (CGVS, p. 2 & 3), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Hoewel u zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming beroept op ontwikkelingen die op zich geen betrekking hebben op de vluchtmotieven die u in het kader van uw vorige verzoek hebt aangereikt, is de beoordeling van het eerder verzoek om internationale bescherming niet zonder belang voor de beoordeling van de nieuwe elementen. De eerder vastgestelde misleiding, waarvoor u tot op heden geen valabele uitleg geeft, plaatst immers een voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid. Wat betreft uw huidige verzoek om internationale bescherming kan bovendien worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen of feiten voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, zijnde de bedreigingen aan uw adres door uw leidinggevend en schoonbroer uit Den Haag, als een gevolg op de tekorten die u vaststelde binnen het penitentiair systeem én uw weigering om de documentatie hierover af te staan, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Allereerst plaatst het laattijdig indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming van aan de start vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees. Dat u reeds in België toekwam op 12 november 2022, maar pas op 6 januari 2023 overging tot het indienen van uw verzoek, stemt niet overeen met het gedrag van een persoon wiens leven in acuut gevaar verkeert.

Ten tweede slaagt u er niet in om een correct tijds kader neer te zetten, u bent hierover tegenstrijdig binnen uw eigen verklaringen, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onvermijdelijk aantast. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u namelijk tussen 2014 en begin 2022 in Rustavi te verblijven en vervolgens gedurende 9 maanden tot uw vertrek op 12/11/2022 in Dusheti te wonen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 10), maar op het CGVS zegt u slechts tot 2021 in uw eigen huis gewoond te hebben in Rustavi. Na de fysieke aanval op uw persoon begin mei 2021 vertrok u naar Dusheti tot uw vertrek uit Georgië (CGVS, p. 4). Gezien het verband tussen uw verblijfplaatsen en de persoonlijke fysieke aanval op uzelf, is deze vaststelling wel degelijk relevant en wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hierdoor reeds ondermijnd.

Ten derde bent u ook tegenstrijdig over het aantal kogels dat in uw been terecht kwamen tijdens de aanval op uw persoon in mei 2021. De ene keer sprak u van drie kogels (CGVS, p. 9) de andere keer van vier (CGVS, p. 5). Rekening houdende met het belang van dit incident binnen uw relaas, mag echter verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen aflegt. Bovendien kan u geen documenten voorleggen waaruit uw beweerdde verwondingen blijken, ondanks u hiervoor meermaals verzorgd werd in het ziekenhuis (CGVS, p. 12). Deze vaststellingen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ten vierde komen uw beweringen in verband met uw ontslag evenmin overeen met elkaar. Aanvankelijk verklaarde u dat u in augustus werd ontslagen, maar dat u hier zelf pas een week later van op hoogte was omdat u op het moment van ontslag in ziekteverlof was (CGVS, p. 5 & 6). Later zei u dat u daarentegen na vier maanden ziekteverlof (dit was een maximum) terug aan het werk ging gedurende hoogstens een maand en daarna ontslagen werd (CGVS, p. 12 & 13). In dit laatste scenario kan uw ontslag nota bene niet in augustus hebben plaatsgevonden: u spreekt van vier maanden ziekteverlof na het incident begin mei, wat zich vertaalt in een afwezigheid tot begin september. Reken daar nog hoogstens een maand werk bij en uw ontslag moet zich situeren rond eind september – begin oktober. U bent wederom tegenstrijdig over kernelementen van uw relaas.

U spreekt verder een vrees uit ten aanzien van uw ex-schoonbroer 'G.', die procureur (aanklager) zou zijn bij de internationale 'rechtbank' in Den Haag (CGVS, p. 1 & 11), het is onduidelijk of u hier doelt op het Internationaal Strafhof (ICC) dan wel het Internationaal Gerechtshof (ICJ). Welke optie het ook zij, dit element van uw relaas wordt in zijn geheel verworpen omwille van de volgende redenen. Ten eerste komen uw verklaringen niet overeen met de informatie die beschikbaar is op de websites van beide instanties (<https://www.icc-cpi.int/about/otp/whos-who> & <https://www.icj-cij.org/home>). Op de website van het ICJ is enkel sprake van rechters die lid zijn van het hof (geen aanklagers) en nog nooit is een Georgiër lid geweest van het ICJ. Op de website van het ICC is evenmin sprake van een Georgische aanklager. Er is enkel een rechter uit Georgië die zetelt in het Hof, maar dit stemt de facto niet overeen met wat u beweert. Daarenboven komen zijn naam 'G. L.' noch eerdere beroepen overeen met uw verklaringen. De achternaam van uw vrouw luidt namelijk G...e en de man in kwestie heeft verschillende ministerposten bekleed in Georgië waarvan u niet sprak, en waar u wel van sprak (vice-procureur generaal van Georgië) (CGVS, p. 12) komt niet aan bod in zijn beschrijving. Bovendien bent u ook hier tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ waar u beweerdde dat uw schoonbroer werkzaam was bij een overheidsinstelling van Georgië in het buitenland (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). Voorts bevat uw dossier geen enkel bewijs waaruit de beweerdde familieband met een dergelijk persoon blijkt. Bijgevolg kan u uw aantijgingen ten aanzien van uw beweerd familielid inclusief diens positie op geen enkele manier aannemelijk maken.

Als laatste heeft u geen bescherming opgezocht (CGVS, p. 14) ondanks u meende dat uw leven in gevaar was. Dergelijk gedrag doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees, van een verzoeker om internationale bescherming mag tevens verwacht worden dat hij op een uitputtende manier, minstens gebruik probeerde te maken van de beschermingsmiddelen in zijn land van herkomst, alvorens hij internationale bescherming aanvraagt.

*Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.*

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

Met uw verklaringen – die niet verder geraken dan blote beweringen – waarbij u het falende rechtssysteem in Georgië en de positie van uw schoonbroer opwerpt als redenen om geen bescherming op te zoeken (CGVS, p. 14), toont u geenszins aan dat de Georgische autoriteiten u in uw persoonlijke situatie niet konden of wilden helpen. Temeer omdat er zoals eerder beschreven geen geloof wordt gehecht aan de positie van uw beweerde schoonbroer.

De tientallen documenten betreffende uw beroep bewijzen hoogstens uw positie, de activiteiten die u in het licht van deze functie uitvoerde (o.a. inventarissen), de resultaten daarvan (tekorten) en de communicatie daarover. Allemaal aspecten die niet in twijfel worden getrokken. Er is in uw documenten echter geen enkel stuk te vinden waaruit blijkt dat u, omwille van deze professionele activiteiten bedreigd en/of vervolgd zou worden. Daardoor verschaffen ze geen bewijswaarde aangaande de door u beweerde vervolgingsfeiten en kunnen ze de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uit de foto's die u indiende, die beelden van een doorzochte/overhoop gehaalde ruimte, bureau of woning lijken te suggereren, valt nergens af te leiden of het om een echt gebeurd tafereel gaat, wat er juist gebeurde, noch wie de getroffen zijn, waar dit plaatsvond of wie de daders waren. Ook uit het medisch document dat u indiende vallen geen details op te maken, zo is er geen vermelding van enige medische behandeling en ook de oorsprong of het doel van het document is onduidelijk. Tot slot bewijzen de overige documenten uw identiteit en burgerlijke staat die evenmin in twijfel worden getrokken.

Op basis van al het bovenstaande worden uw asielmotieven in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig geacht.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van “het beginsel van hoor en wederhoor” en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens voert hij een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoeker gaat in op de overwegingen van de bestreden beslissing. Ten eerste hekelt hij de overweging dat het gegeven dat hij zijn verzoek laattijdig indiende de geloofwaardigheid van zijn vrees ondermijnt. Hij benadrukt dat hij op 12 november 2022 in België is aangekomen en zijn tweede beschermingsverzoek op 6 januari 2023 indiende, hetgeen minder dan twee maanden betreft. Vervolgens stelt hij enerzijds dat er geen specifieke termijn bestaat waarbinnen een verzoeker om internationale bescherming zijn verzoek moet indienen nadat hij op het Belgische grondgebied aankomt en anderzijds dat het feit dat hij zijn tweede beschermingsverzoek binnen een termijn van twee maanden heeft ingediend niet noodzakelijk betekent dat hij in zijn land van herkomst niet in levensgevaar verkeert.

Ten tweede, waar hem in de bestreden beslissing verweten wordt geen correct tijds kader neer te zetten, betoogt verzoeker dat de verwerende partij niet heeft aangegeven in welk opzicht zijn verklaringen niet juist waren en in welk opzicht deze de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. Hij verduidelijkt dat de verwerende partij eenvoudigweg zijn verklaringen herhaalt om te concluderen dat zijn relaas niet geloofwaardig is, maar niet aangeeft hoe zijn verklaringen deze geloofwaardigheid ondermijnen.

Ten derde meent verzoeker dat hij niet kan beschuldigd worden van het niet tellen van het aantal kogels dat zijn been trof tijdens een fysieke aanval op zijn persoon. In deze stelt hij dat niet het feit dat hij werd aangevallen door de verwerende partij in twijfel werd getrokken, maar wel het aantal kogels dat daarbij zijn been had geraakt. Hij besluit dat hij aangevallen werd, maar niet in staat was om het aantal kogels dat door zijn been was gegaan – gelet op de schokkende situatie – correct te verklaren.

Ten vierde gaat verzoeker in op de overweging van de bestreden beslissing dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met zijn ontslag. Hij herhaalt zijn verklaringen die volgens de verwerende partij tegenstrijdig zijn en stelt dat zij enkel op het laatste scenario ingaat door te stellen dat zijn ontslag niet in augustus had kunnen plaatsvinden. Vervolgens benadrukt verzoeker dat zijn functie en zijn gehele loopbaan nooit ter discussie zijn gesteld en bovendien niet door de wederpartij zijn betwist, dat zijn ontslag als zodanig evenmin in twijfel is getrokken en de verwerende partij enkel wijst op een discrepantie in de exacte datum waarop hij zou zijn ontslagen. Hij besluit dat hij derhalve wel degelijk ontslagen is uit de functie die hij bekleedde. Wat betreft de exacte datum, oppert hij dat hij heeft aangegeven en gespecificeerd hoeveel maanden hij met ziekteverlof is geweest, maar tevens aangaf dat dit het maximum aantal maanden was waarin hij in ziekteverlof was. Volgens verzoeker kan men tot een andere ontslagdatum komen, afhankelijk van de interpretatie en het aantal maanden ziekteverlof dat de verwerende partij hanteert. Hij besluit dat de door de verwerende partij aangehaalde inconsistentie dan ook gebaseerd is op haar interpretatie van het aantal maanden ziekteverlof en dat het daarmee niet gezegd is dat zijn relaas op dit punt ongeloofwaardig is, integendeel.

Ten vijfde hekelt verzoeker de overweging van de bestreden beslissing inzake zijn vrees voor zijn schoonbroer, die aanklager in Den Haag is. In deze benadrukt verzoeker dat het feit dat twee mensen niet dezelfde achternaam hebben, niet betekent dat zij geen deel uitmaken van dezelfde familie. Hij verduidelijkt dat het kan dat de broer van zijn ex-echtgenote een andere achternaam heeft en dat hij bijvoorbeeld een halfbroer kan zijn die niet noodzakelijk dezelfde achternaam heeft. Luidens het verzoekschrift kan verzoeker daarnaast niet verweten worden dat hij het loopbaantraject van zijn schoonbroer niet tot op de letter kent en kon verzoeker om die reden geen details hierover verstrekken.

Ten zesde gaat verzoeker in op het (al dan niet) voorhanden zijn van nationale bescherming in zijn hoofd. Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie waaruit volgens hem blijkt dat de bescherming en de verdediging van de mensenrechten niet zo gewaarborgd zijn als de verwerende partij beweert. Concreet citeert hij passages uit algemene informatie inzake het recht op vrijmeningsuiting, het recht op een eerlijk proces en foltering en andere vormen van mishandeling. Tevens verwijst hij naar de huidige situatie van de voormalige president van Georgië, Mikheil Saakashvili, die nog steeds in onmenselijke en vernederende omstandigheden wordt vastgehouden in een gevangenis in Georgië, waar hij in levensgevaar verkeert. Verzoeker vervolgt dat, hoewel hij geen bekend politiek figuur was, hij in het openbaar deelgenomen had aan verschillende manifestaties waarbij hij zijn mening had kunnen geven en had kunnen getuigen over de slechte levensomstandigheden van gevangenen. Hij verduidelijkt dat hij met name in november 2007 heeft deelgenomen aan grote demonstraties, in die periode de deelname van mensen uit Rustavi organiseerde en toen ook een aantal televisie-interviews gaf waarin hij kritiek uitte op de zittende regering. Hij voegt hieraan toe dat deze elementen niet betwist worden door de verwerende partij en dat de fysieke mishandelingen hierna volgden. Verzoeker besluit in deze dat de analyse van de commissaris-generaal, dat hij zich louter baseerde op een gebrekkig rechtssysteem in Georgië en de positie van zijn schoonroer als redenen om geen bescherming aan te vragen, derhalve onjuist was en dat dit veel verder gaat dan deze elementen. Verzoeker stelt voorts dat de leefomstandigheden van gedetineerden een belangrijk onderwerp voor hem waren en hij zich bij verschillende gelegenheden hierover heeft kunnen uitspreken. Hij legt verschillende weblinks voor van video's van de Georgische media, waaruit blijkt dat de media wel degelijk aandacht hebben besteed aan de levensomstandigheden van de gevangenen. Hij besluit dat hij, aangezien hij publiekelijk betrokken is geweest bij een mediakwestie waarin hij zich had kunnen uitspreken en kritiek had kunnen uiten op de toenmalige regering, zich in een kritieke situatie bevond die zijn verzoek om nationale bescherming in gevaar bracht.

Tot slot onderstreept verzoeker dat zijn identiteit en beroep door de verwerende partij geenszins in twijfel worden getrokken en dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de door hem neergelegde documenten duidelijk zijn identiteit en beroep aantonen, alsmede de functie die hij bekleedde, de werkzaamheden die hij in het licht van die functie verrichtte (waaronder de inventarisaties), de resultaten daarvan (tekorten) en de mededeling van die resultaten. Tevens benadrukt hij dat het op basis hiervan is dat hij internationale bescherming verzocht. Hij vervolgt dat de verwerende partij echter stelt dat hij niet heeft aangetoond dat hij was bedreigd of vervolgd wegens zijn beroepsactiviteiten. Verzoeker meent dat, zelfs indien hij geen bewijs heeft van de bedreigingen en de vervolging die hij heeft ondergaan, er aanwijzingen zijn dat hij wel degelijk is vervolgd en zijn leven riskeert indien hij naar zijn land van herkomst terugkeert. Zo stelt hij dat de positie die hij bekleedde, zijn betrokkenheid en de observaties die hij persoonlijk binnen het penitentiaire systeem kon doen, hem immers al in een delicate situatie brachten en wijst hij op zijn deelname aan grote demonstraties in november 2007, waarbij hij de komst van andere deelnemers uit Rustavi heeft georganiseerd en op het feit dat hij meermaals geïnterviewd werd. Hij benadrukt dat deze elementen, met inbegrip van zijn werk, zijn betrokkenheid en zijn observaties, door de commissaris-generaal niet betwist worden. Hij voegt hieraan toe dat er ook geen twijfel bestaat dat klokkenluiders het risico lopen vervolgd te worden. Te dezen stelt hij dat het niet alleen de bekendste mensen zijn die het meeste risico lopen en dat, sterker nog, als het aankomt op het bekritisieren van de gevestigde macht, de staat niet aarzelt om diegenen te veroordelen die het systeem aan de kaak stellen. Verder stelt verzoeker dat de vrijheid van meningsuiting in Georgië met de voeten wordt getreden, hetgeen geïllustreerd wordt door de huidige gebeurtenissen. Tot slot wijst verzoeker er hier ook nog op dat Georgië niet langer als een veilig land van herkomst wordt beschouwd, waardoor volgens hem aangenomen kan worden dat hij niet de nationale bescherming kan krijgen die het land verondersteld wordt te bieden en dat zelfs kan worden aangenomen dat het land niet in staat zal zijn om de vereiste nationale bescherming te bieden.

Daarnaast geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting inzake de beoordeling van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Hij betoogt hierin dat er nieuwe elementen voorhanden zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. In deze wijst hij op het feit dat hij na zijn eerste verzoek om internationale bescherming (dat op een negatieve beslissing uitliep) in 2014 naar zijn land van herkomst terugkeerde, dat hij pas in 2022 terugkeerde naar België, en dat hij tussen 2014 en 2022 gewerkt heeft en de professionele ladder beklommen heeft. Hij voegt hieraan toe dat het op basis van de door hem overgelegde documenten was dat hij om internationale bescherming verzocht en dat de oorsprong en inhoud van de documenten geenszins in vraag worden gesteld door de commissaris-generaal. Volgens verzoeker kunnen

deze elementen worden aangemerkt als nieuwe elementen ten opzichte van zijn eerste beschermingsverzoek. Hij stelt tevens nog dat hij een certificaat van registratie gekregen heeft.

Ten slotte meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Na een theoretisch betoog stelt hij dat hij alleen al door zijn aanwezigheid in Georgië een reëel risico liep te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van de politieke situatie aldaar.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad primair om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De commissaris-generaal maakt op 17 september 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd de COI Focus, “Georgië – algemene situatie” van 11 december 2023.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Verzoeker kan vooreerst in het geheel niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat “het beginsel van hoor en wederhoor” te dezen zou zijn geschonden en waar hij laat uitschijnen dat hij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming relevante elementen aan te brengen. Wat betreft deze aangevoerde schending, dient immers te worden opgemerkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van de Dienst Vreemdelingenzaken kon aangeven of er in zijn hoofde al dan niet bijzondere procedurele noden aanwezig waren, dat verzoeker verklaringen kon afleggen in zijn ‘verklaring volgend verzoek’ bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat verzoeker de nodige stukken, documenten en informatie kon neerleggen ter adstructie van zijn verzoek en dat verzoeker werd gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Verzoeker heeft aldus wel degelijk duidelijk en ruimschoots de mogelijkheid gehad om zijn standpunt op een nuttige wijze kenbaar te maken. De aangevoerde schending van de hoorplicht kan dan ook geenszins worden aangenomen.

Het voorgaande geldt nog des te meer nu verzoeker, die bovendien niet verzocht om ten tweede male te worden gehoord door de verwerende partij, niet concreet duidt wat hij specifiek dan nog wel had kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont verzoeker *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van

invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de behandeling en de beoordeling van zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook had verzoeker de kans om middels het onderhavige verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake zijn verzoek om internationale bescherming en heeft hij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook benut.

2.3.3. De Raad benadrukt verder dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan evenmin dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitspraak wordt gedaan of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 13 november 2023, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij zijn huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.8. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij vreest in Georgië vervolgd te worden omwille van zijn werkzaamheden na zijn terugkeer naar Georgië. Concreet verklaart verzoeker dat hij na zijn terugkeer naar Georgië in 2014 aan de slag ging bij de generale inspectie die instond voor de controle van het penitentiair systeem, dat hij het schipte tot voorzitter van de onderzoekscommissie, dat hij in het kader van deze functie inventarissen opstelde van het gevangeniswezen die nagingen in hoeverre bepaalde materialen, medicijnen en wapens aan- en/of afwezig waren, en dat hij door de bevindingen in zijn rapporten in de problemen kwam met zijn leidinggevend en zijn schoonbroer die als aanklager voor Georgië bij de "*internationale rechtbank*" in Den Haag werkte.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker in de loop van de administratieve procedure heel wat nieuwe stukken neer. Het gaat hoofdzakelijk om stukken waarin zijn identiteit en professionele activiteiten bevestigd worden.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.9. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgende, tweede, verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.10. In de mate dat verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, op 26 mei 2011 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit – in weerwil tot verzoekers beweringen in het verzoekschrift dat (bepaalde) vervolgingsfeiten waarover hij sprak in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek niet betwist worden door de commissaris-generaal – omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid van zijn relaas. Verder dient te worden herhaald dat de Raad bij arrest nr. 68 740 van 19 oktober 2011 deze beslissing en beoordeling bevestigd heeft. Het door verzoeker tegen dit arrest ingestelde beroep bij de Raad van State wordt niet-toelaatbaar verklaard bij beschikking nr.

7.893 van 27 december 2011. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en beoordeling, te dezen kracht en gezag van gewijsde

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende overwogen:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name de verklaringen in verband met uw terugkeer naar Georgië vanuit België in 2014, waarin u stelde dat al uw eerdere problemen verdwenen als sneeuw voor de zon na uw ontmoeting met ene M. S. (CGVS, p. 2 & 3), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift verschillende malen het relaas dat hij uiteenzette in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek opnieuw aanhaalt, kan dienstig verwezen worden naar het voorgaande, wat hierop eveneens van toepassing is. Wat betreft de weblinks naar video's die verzoeker in zijn verzoekschrift opneemt en waaruit volgens hem blijkt dat de Georgische media wel degelijk aandacht hebben besteed aan de leefomstandigheden van gevangenen, merkt de Raad op dat – nog los van de vraag of dit werkelijk uit deze video's blijkt – dergelijke algemene informatie niet van aard is een gegronde vrees vervolging aannemelijk te maken, hetgeen *in concreto* dient te worden gedaan.

2.3.11. Daarnaast vormen de door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek afgelegde verklaringen, die geen verband houden met zijn vorig beschermingsverzoek, evenmin nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, omwille van de volgende redenen.

2.3.11.1. Zo kan geen geloof gehecht worden aan de vermeende vervolgingsfeiten die verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek opwerpt.

Ten eerste wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gesteld:

“Hoewel u zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming beroept op ontwikkelingen die op zich geen betrekking hebben op de vluchtmotieven die u in het kader van uw vorige verzoek hebt aangereikt, is de beoordeling van het eerder verzoek om internationale bescherming niet zonder belang voor de beoordeling van de nieuwe elementen. De eerder vastgestelde misleiding, waarvoor u tot op heden geen valabele uitleg geeft, plaatst immers een voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid. Wat betreft uw huidig verzoek om internationale bescherming kan bovendien worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen of feiten voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Ten tweede plaatst het feit dat verzoeker op 12 november 2022 in België (een tweede keer) toekwam en pas op 6 januari 2023 overging tot het indienen van zijn huidig verzoek vraagtekens bij de geloofwaardigheid van zijn vermeende persoonlijke vrees voor vervolging. Hoewel er geen wettelijke termijn bepaald is voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming, druist deze vaststelling wel degelijk in tegen de door verzoeker aangehaalde vrees voor zijn leven en een dringende nood aan internationale bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen van de Europese

Unie, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoeker evenwel manifest niet heeft gedaan. Verzoekers verklaringen enerzijds, dat hij zich genoodzaakt zag Georgië (opnieuw) te ontvluchten om zichzelf veilig te stellen, en zijn gedrag anderzijds, meer bepaald dat hij na zijn (tweede) aankomst in België bijna twee maanden wachtte om zijn huidige beschermingsverzoek in te dienen, vallen dan ook geenszins met elkaar te rijmen.

Ten derde slaagt verzoeker er niet in een correct tijds kader neer te zetten in verband met zijn verblijfplaatsen in Georgië na zijn terugkeer in 2014. Bij de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde hij namelijk tussen 2014 en begin 2022 in Rustavi te hebben verbleven en vervolgens gedurende 9 maanden tot zijn vertrek op 12 november 2022 in Dusheti te hebben gewoond (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 1 februari 2023, vraag 10), terwijl hij bij het commissariaat-generaal verklaarde slechts tot 2021 in zijn eigen huis gewoond te hebben in Rustavi en na de fysieke aanval op zijn persoon begin mei 2021 naar Dusheti vertrokken te zijn tot zijn (tweede) vertrek uit Georgië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 11 mei 2023, p. 4). Uit een eenvoudige lezing van deze opeenvolgende verklaringen blijkt duidelijk dat deze tegenstrijdig zijn, een nadere toelichting hierbij was en is niet nodig. Gezien het verband tussen verzoekers verblijfplaatsen en de fysieke aanval op hemzelf, is deze vaststelling wel degelijk relevant en wordt de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag hierdoor wel degelijk ondermijnd.

Ten vierde is verzoeker tegenstrijdig over het aantal kogels dat in zijn been terecht kwam tijdens de aanval op zijn persoon in mei 2021. De ene keer sprak verzoeker van drie kogels (*ibid.*, p. 9) de andere keer van vier (*ibid.*, p. 5). Hoewel kan ingezien worden dat een dergelijk incident een grote schok met zich mee brengt, mag verwacht worden dat verzoeker coherente verklaringen kan afleggen hierover, gelet op het belang van dit incident binnen zijn relaas. In zoverre hij het aantal kogels niet kon tellen op het moment van het incident, kan minstens verwacht worden dat hij dit achteraf zou nagaan, bv. toen hij behandeld werd in het ziekenhuis. Deze tegenstrijdigheid doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident en van zijn relaas in het algemeen. Bovendien kan verzoeker geen documenten voorleggen waaruit zijn beweerdde verwondingen blijken, ondanks dat hij hiervoor meermaals verzorgd werd in het ziekenhuis (*ibid.*, p. 12). Deze vaststelling doet nogmaals verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Ten vijfde komen verzoekers verklaringen in verband met zijn ontslag evenmin met elkaar overeen. Aanvankelijk verklaarde verzoeker bij het commissariaat-generaal dat hij in augustus werd ontslagen, maar dat hij hier zelf pas een week later van op hoogte was omdat hij op het moment van ontslag in ziekteverlof was (*ibid.*, p. 5-6). Later zei verzoeker dat hij daarentegen na vier maanden ziekteverlof (dit was een maximum) terug aan het werk ging gedurende hoogstens een maand en daarna ontslagen werd (*ibid.*, p. 12-13). In dit laatste scenario kan verzoekers ontslag *nota bene* niet in augustus hebben plaatsgevonden; hij spreekt van vier maanden ziekteverlof na het incident begin mei, wat zich vertaalt in een afwezigheid tot begin september. Reken daar nog hoogstens een maand werk bij en zijn ontslag moet zich situeren rond eind september – begin oktober. Gelet hierop zijn de beide versies van zijn verklaringen over zijn ontslag, zowel wat betreft het gegeven of hij toen al dan niet aan het werk was als de maand waarin dit ontslag dient gesitueerd te worden, tegenstrijdig. In het verzoekschrift laat verzoeker uitschijnen dat hij aangaf dat die vier maanden ziekteverlof een maximum aantal maanden was waarin hij in ziekteverlof was en dat men tot een andere ontslagdatum kan komen, afhankelijk van de interpretatie en het aantal maanden ziekteverlof dat de verwerende partij hanteert. In deze benadrukt de Raad dat het gestelde in de bestreden beslissing, dat die vier maanden ziekteverlof een maximum was, dient te worden gelezen in het licht van verzoekers verklaring dat hij vier maanden ziekteverlof had en ook maximum vier maanden ziekteverlof kon nemen of dat hij anders ontslagen kon worden (*ibid.*, 13). Dit kan dus niet gelezen worden als zou verzoeker verklaard hebben dat hij maximum vier maanden met ziekteverlof was, maar dat het even goed minder kon geweest zijn. Dat hij vier maanden in ziekteverlof was, staat aldus vast, en in de bestreden beslissing werd enkel ter volledigheid opgenomen dat verzoeker verklaarde dat hij niet langer met ziekteverlof kon gaan (en dat dit dus een maximum was). De voormelde inconsistenties doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeend ontslag en zijn relaas in het algemeen. Dat zijn functie en gehele loopbaan niet betwist worden, doet geen afbreuk aan voormelde bevinding (en evenmin aan de overige pertinente bevindingen zoals hierboven en hierna weergegeven) op basis waarvan terdege besloten kan worden tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, zijnde dat hij problemen kende omwille van zijn (niet-betwiste) job.

Ten zesde, wat betreft zijn vrees voor zijn ex-schoonbroer, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“U spreekt verder een vrees uit ten aanzien van uw ex-schoonbroer ‘G.’, die procureur (aanklager) zou zijn bij de internationale ‘rechtbank’ in Den Haag (CGVS, p. 1 & 11), het is onduidelijk of u hier doelt op het Internationaal Strafhof (ICC) dan wel het Internationaal Gerechtshof (ICJ). Welke optie het ook zij, dit element van uw relaas wordt in zijn geheel verworpen omwille van de volgende redenen. Ten eerste komen uw verklaringen niet overeen met de informatie die beschikbaar is op de websites van beide instanties

(<https://www.icc-cpi.int/about/otp/whos-who> & <https://www.icj-cij.org/home>). Op de website van het ICJ is enkel sprake van rechters die lid zijn van het hof (geen aanklagers) en nog nooit is een Georgiër lid geweest van het ICJ. Op de website van het ICC is evenmin sprake van een Georgische aanklager. Er is enkel een rechter uit Georgië die zetelt in het Hof, maar dit stemt de facto niet overeen met wat u beweert. Daarenboven komen zijn naam 'G. L.' noch eerdere beroepen overeen met uw verklaringen. De achternaam van uw vrouw luidt namelijk G...e en de man in kwestie heeft verschillende ministerposten bekleed in Georgië waarvan u niet sprak, en waar u wel van sprak (vice-procureur generaal van Georgië) (CGVS, p. 12) komt niet aan bod in zijn beschrijving. Bovendien bent u ook hier tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ waar u beweerde dat uw schoonbroer werkzaam was bij een overheidsinstelling van Georgië in het buitenland (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). Voorts bevat uw dossier geen enkel bewijs waaruit de beweerde familieband met een dergelijk persoon blijkt. Bijgevolg kan u uw aantijgingen ten aanzien van uw beweerd familielid inclusief diens positie op geen enkele manier aannemelijk maken."

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat het feit dat iemand een andere familienaam heeft dan de leden van een bepaalde familie niet betekent dat hij/zij geen deel kan uitmaken van deze familie en verwijst naar de mogelijke situatie van halfbroers, merkt de Raad op dat verzoeker nergens melding maakte van het feit als zou zijn ex-schoonbroer slechts een halfbroer geweest zijn van zijn ex-echtgenote. Tevens noemt verzoeker zijn ex-schoonbroer G., terwijl zijn ex-echtgenote G...z als familienaam heeft, hetgeen toch doet vermoeden dat zijn ex-schoonbroer dezelfde familienaam heeft als zijn ex-echtgenote. De Raad merkt in dit verband op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielrelaas. Verder, wat betreft het gegeven dat verzoeker niet weet bij welke internationale rechtbank in Den Haag zijn ex-schoonbroer werkt, dat zijn verklaringen over de andere werkzaamheden van zijn ex-schoonbroer niet overeenkomen met algemene informatie en dat hij hierover ook tegenstrijdige verklaringen aflegde, betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat hij niet alle details van de loopbaan van zijn ex-schoonbroer kent en dat dit hem niet verweten kan worden. Te dezen oordeelt de Raad dat verzoekers ex-schoonbroer één van zijn vervolgers betreft, die hem volgens verzoeker overigens juist zou kunnen vervolgen omwille van zijn belangrijke functie(s), waardoor verwacht kan worden dat verzoeker hier (eenduidige) informatie over kan verschaffen. Tot slot benadrukt de Raad dat verzoeker ook in het kader van de onderhavige beroepsprocedure nog steeds geen begin van bewijs neerlegt dat hij familie is van een persoon met een dergelijk profiel.

Ten zevende doet het gegeven dat verzoeker geen bescherming heeft opgezocht (*infra*), ondanks dat hij meende dat zijn leven in gevaar was, afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn persoonlijke vrees.

Ten slotte, wat betreft de door verzoeker tijdens de administratieve procedure van zijn huidige beschermingsverzoek neergelegde documenten, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terdege als volgt:

"De tientallen documenten betreffende uw beroep bewijzen hoogstens uw positie, de activiteiten die u in het licht van deze functie uitvoerde (o.a. inventarissen), de resultaten daarvan (tekorten) en de communicatie daarover. Allemaal aspecten die niet in twijfel worden getrokken. Er is in uw documenten echter geen enkel stuk te vinden waaruit blijkt dat u, omwille van deze professionele activiteiten bedreigd en/of vervolgd zou worden. Daardoor verschaffen ze geen bewijswaarde aangaande de door u beweerde vervolgingsfeiten en kunnen ze de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uit de foto's die u indiende, die beelden van een doorzochte/overhoop gehaalde ruimte, bureau of woning lijken te suggereren, valt nergens af te leiden of het om een echt gebeurd tafereel gaat, wat er juist gebeurde, noch wie de getroffen zijn, waar dit plaatsvond of wie de daders waren. Ook uit het medisch document dat u indiende vallen geen details op te maken, zo is er geen vermelding van enige medische behandeling en ook de oorsprong of het doel van het document is onduidelijk. Tot slot bewijzen de overige documenten uw identiteit en burgerlijke staat die evenmin in twijfel worden getrokken."

In deze benadrukt de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift soms lijkt voor te houden, zijn positie, de activiteiten die hij in het licht van deze functie uitvoerde (o.a. inventarissen), de resultaten daarvan (tekorten) en de communicatie daarover niet in twijfel worden getrokken, mede gelet op de door hem tijdens de administratieve procedure van zijn huidige beschermingsverzoek neergelegde documenten. De problemen die verzoeker hierdoor zou gehad hebben, worden daarentegen niet aangetoond met deze documenten en worden – gelet hierop, alsook op de voormelde elementen – niet als vaststaand beschouwd.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er geen twijfel bestaat dat klokkenluiders het risico lopen vervolgd te worden, dat het niet alleen de bekendste mensen zijn die het meeste risico lopen en dat, sterker nog, als het aankomt op het bekritisieren van de gevestigde macht, de staat niet aarzelt om diegenen te veroordelen die het systeem aan de kaak stellen. Tevens stelt hij dat de vrijheid van meningsuiting in Georgië met de voeten wordt getreden en, onder verwijzing naar een internetartikel over twee wetsvoorstellen, dat dit geïllustreerd wordt door de huidige gebeurtenissen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers beweringen inzake klokkenluiders louter blote beweringen zijn. Bovendien dient een vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk gemaakt te worden. Met dergelijke algemene informatie doet verzoeker geen afbreuk aan voormelde pertinente overwegingen die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie en slaagt hij er *an sich* ook niet in hierdoor zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.11.2. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maakt dat hij voor wat betreft zijn problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij van 17 september 2024 verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. De algemene informatie waarnaar hij in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden in Georgië op de korrel te nemen, ligt in lijn met de voormelde COI Focus van 11 december 2023 waarin terdege wordt erkend dat er sprake is van een “*backslide of democracy*”, gelet op de aanhoudende politieke spanningen en het uitblijven van hervormingen van het rechtssysteem en de nog steeds aanwezige corruptie, maar dat er, niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, in het algemeen nog steeds gesteld kan worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij moet aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Hij slaagt hier evenwel niet in.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Met uw verklaringen – die niet verder geraken dan blote beweringen – waarbij u het falende rechtssysteem in Georgië en de positie van uw schoonbroer opwerpt als redenen om geen bescherming op te zoeken (CGVS, p. 14), toont u geenszins aan dat de Georgische autoriteiten u in uw persoonlijke situatie niet konden of wilden helpen. [...]”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker, los van de geloofwaardigheid van zijn bewering dat zijn ex-schoonbroer een belangrijke positie bekleedt, niet *in concreto* aannemelijk maakt hoe de positie(s) van zijn ex-schoonbroer zou(den) verhinderen dat er in zijn hoofde nationale bescherming beschikbaar is.

Waar verzoeker in deze verwijst naar aspecten uit het relaas dat hij voorhield in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, kan dienstig verwezen worden naar het gestelde onder punt 2.3.10. van het onderhavig arrest, waaruit blijkt dat de beoordeling dat dit relaas niet geloofwaardig is als vaststaand dient te worden beschouwd, mede gelet op het gegeven dat hij geen elementen aanbrengt in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. De Raad onderstreept dat verzoekers relaas van zijn eerste beschermingsverzoek dan ook niet kan gezien worden als redenen waarom hij geen nationale bescherming zou kunnen bekomen naar aanleiding van de problemen die hij opwerpt in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek. Waar hij zich specifiek beroept op zijn politiek profiel uit 2007 om aan te tonen dat hij mogelijks hinder kan ondervinden bij het bekomen van nationale bescherming, wijst de Raad op volgende overweging uit arrest nr. 68 740 van 19 oktober 2011, dat kracht en gezag van gewijsde geniet:

“De stukken die verzoeker voorlegt, tonen aan dat hij heeft deelgenomen aan de parlementsverkiezingen, maar deze volstaan volgens de commissaris-generaal niet om te bewijzen dat verzoeker om die reden vervolgd werd.

(...)

Uit de overige stukken kan men afleiden dat verzoeker heeft deelgenomen aan de parlementsverkiezingen (stuk 28, Documenten). Men kan hieruit echter niet afleiden dat verzoeker werd vervolgd. De DVD met beelden van het oproer in Tbilisi op 7 november 2007 toont geenszins aan dat verzoeker achteraf problemen heeft gekend omwille van zijn profiel als opposant. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij bij deze demonstratie niet werd opgepakt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 08/12/2010, p. 17).”

Verzoeker reikt(e) in het kader van zijn huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming ook op dit vlak geen nieuwe elementen aan en het dossier bevat geen nieuwe elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan of een ander licht zouden kunnen werpen op de indertijd gedane beoordeling.

2.3.12. Vervolgens oordeelt de Raad dat het gegeven dat Georgië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst geen nieuw element betreft in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Het koninklijk besluit van 7 april 2023 ter vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst waarop Georgië niet langer fungeert werd bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 juli 2023. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 13 november 2023 werd Georgië aldus reeds niet langer als een veilig land van herkomst beschouwd. Georgië werd opnieuw niet opgenomen op de lijst van veilige landen in het recente koninklijk besluit van 12 mei 2024 (BS 27 mei 2024).

De Raad is van oordeel dat het gegeven dat het herkomstland van verzoeker thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst op zich geen afbreuk doet aan de in het kader van het vorige verzoeken gedane vaststellingen en verder niet betekent dat de commissaris-generaal, dan wel de Raad niet langer meer tot het besluit zouden kunnen komen dat er in hoofde van een Georgische onderdaan geen nood is aan internationale bescherming of dat de Georgische onderdanen die momenteel in België internationale bescherming vragen, geconfronteerd worden met problemen die noodzakelijkerwijs allemaal vallen onder vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Ongeacht of een land beschouwd wordt als een veilig land van herkomst, is het aan de verzoeker om internationale bescherming om op een concrete manier aan te tonen dat er in diens hoofde

sprake is van een nood aan internationale bescherming. *In casu* heeft verzoeker, zo weze herhaald, de mogelijkheid gekregen om nieuwe verklaringen met betrekking tot zijn vrees ten opzichte van Georgië op een nuttige wijze naar voor te brengen en ook om nieuwe stukken aan te leveren en heeft er een individueel onderzoek plaatsgevonden. De commissaris-generaal is op basis van alle stukken van het dossier tot het besluit gekomen dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Het feit dat Georgië niet langer als veilig land van herkomst wordt beschouwd, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden.

2.3.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoeker neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.14. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen kennelijke beoordelingsfout worden ontwaard.

2.3.15. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.16. Waar verzoeker subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS